

Vonaton

szeretem a vonaton alvó
 lányok látványát lágy
 öntudatlanságukat arcukra
 hulló hajukat a csillogón
 csorduló nyálat állukon
 az akaratlan kézrándulásokat
 szemhéjmozgást az álmok
 felszínén szeretem fürkészn
 őket illetlenül –
 az ölükől lecsúszó
 könyvet ülésre visszatenni
 szeretném ilyenkor
 megsimogatni gyermekded
 arcukat elhúzni félig
 nyílt szájukból azt a
 néhány hajszálat
 miközben ők apró
 horkantásokkal hálálják meg
 általuk való
 kiszolgáltatottságomat

Edóda

nem biztos hogy te azt
 olvasni akard írta a skypon
 hozd csak be holnap
 mazochista vagyok
 akkor még nem hittem hogy ennyire
 kerültük egymás tekintetét
 amikor átnyújtotta az összehajtogatott
 sokéves géppapírt
 nagyon intellektuális vers volt
 tele görög mitologikus utalásokkal
 a felét sem értettem
 szerelmes vers persze
 ez átsütött a sorokon de valahogy
 mégsem tetszett nekem
 csak azt éreztem menekülnöm kell
 rám nézett amikor
 visszaadtam és persze
 izzadni kezdtem azonnal mint
 egy kamasz
 mert éreztem
 mennyire fáj
 hogy nem hozzám írta

Egy év után

*megmutattalak a muszlim
barátnőmnek azt mondta
jól teszed hogy vigyázol rám
én persze szépen sorban
elrontottam mindent
ahogy kezdtelek kisajátítani
szaporodtak a figyelmeztetések
csak addig tudsz rám
vigyázni ameddig engedem
de én mentem előre
a magam megvadult módján
tudat alatt talán
meg akartalak dugni
régibeket téptél fel
bennem ezért zártam be előtted
minden ablakot ajtót
csoda-e hogy töröltél
a szkájpról blokkoltál a fészen
már nem ülünk le kávézni
soha többé már nem beszélgetjük
át az éjszakát már nem ébreszt sms
kukurikúúú
már nem vadászol le a cseten
még csak nem is köszönsz mert
leromboltam végül azt
a keveset is ami még
megmaradt eközben
szép lassan meggyűlöltél
engem
tavalyi
kitárulkozásodért*

Nyirán Ferenc (Debrecen, 1951): versei és könyvkritikái többek közt az *Alföldben*, *Élet és Irodalomban*, a régi *Mozgó Világban*, *A Vörös Postakocsiban*, a *Kulter.hu*-n jelentek meg.